

ИНТЕЛЕКТУАЛНИ ГЛАСНИК НОВЕ ЕВРОПЕ

Ерве Живен : „Западни зид није пао” , Нова Европа, Нови Сад, 2019.

Ерве Живен, је један од најзначајнијих ангажованих интелектуалаца Француске данас. Живен је уважени публициста, антиглобалиста и борац за ресуверенизацију европских нација, и обнове европског духа слободарства и достојанства човека. Његов неоспорни друштвени активизам усмерен је у правцу повратка на хришћански етос проверених породичних вредности, ревитализацију националних држава и ослобађање Европе из леталног загрљаја Вашингтона. Консеквентно интелектуалном хабитусу он се у свом политичком делу ангажовања залаже за уздизања Европе у равноправног партнера осталим светским центрима моћи, такође и као активни борац за еколошке вредности. Као човек од политичког интегритета и конзервативне провенијенције он се српској интелектуалној, културној и политичкој јавности представља својом знаменитом књигом вишезначног наслова, „**Западни зид није пао**”. Као и сваки слободно мислећи интелектуалац, оригиналног духа и стила писања, Живен темељно расправља о најзначајнијим темама и проблемима модерног европског човека а Француза посебно, са јасно профилисаним ставом интелектуалца од интегритета, утемељеног хуманисте, антиглобалисте и еколога. Живен нам се у својој књизи представља као непоткупљиви еманципатор и борац за базичне вредности нашег живота а све са намером да пробуди свест затомљеног човека Европе и подстакне га на цивилни ангажман и борбу за пристојан социјални живор који нам је тихо и подмукло отет у минулим деценијама владавине *атлантистичких узурпатора*. Он подстиче грађане на реизградњу демократског политичког система власти који ће морати да изнова задобије изворни грађански легитимитет, а посебно на ревитализацију дезинтегрисаних средњих класа као главних носилаца развоја и друштвеног слоја који је неодмемљиви стабилизатор грађанског поретка вредности. Е Живен се залаже за преко

* ljubisa.despotovic@ips.ac.rs

потребну обнову деконструисаних националних идентитета и повратка суверености држава, као и еколошки чистије животне средине као темељног залога за бољи живот будућих генерација.

Његова књига стога и почиње суморном констатацијом да *западни зид још није пао* и ослобађајућом поруком да се за слободу Европе морамо поново борити и изборити. Живен справом истиче чињеницу да рушење тзв. Берлинског зида као симболичког чина пропасти једног војног блока и политичке идеологије која га је створила, није довела до очекиване слободе и демократије за европске нације и грађане. У акцелираној геополитичкој трансгресији атлантистичког Запада оличеног у дисиметричној моћи Вашингтона према векторима источног и југоисточног територијалног ширења жртве нису постали само нације и државе бивших социјалистичких система, већ и њихови грађани заглављени у тегобним кошмарима економске и идеолошке транзиције, што се донекле са аспекта европског човека могло и очекивати. Потпуно неочекивано, жртве *геополитичке хегемоније* Вашингтона постали су и њихови наводни европских савезници, европске државе, нације и грађани. Као ненадане жртве атлантистичког левијатана потпуно су потонили у „нове” магле неолибералне економије и дедемократизације сопствених друштва али и саме ЕУ. У том периоду убрзана је пауперизација средњих слојева грађана, индукована је дехристијанизација европског идентитета, а мигрантском кризом акцелирана је исламизација Европе. Генерисан је нови талас еколошких криза, климатских промена и опште апатије грађана неспособних да разумеју шта се догађа са светом државе благостања који се распадао ту пред њиховим очима под ударцима неолиберализма, и бездушног корпоративизма. Света претходног деценијског благостања који им је измицао испод ногу све брже и бруталније. А све то у контексту појачане медијске конфузије и анестезираности грађана као ефикасне стратегије обесмишљавања сваког цивилног отпора посвемашној социјалној кризи у коју су полако тонула европска друштва.

Списак тема и проблема којима се Ерве Живен бави у својој књизи одиста је респектабилан, како у свом квантитативном делу, још више у њеном квалитативном смислу, јер он као ангажовани интелектуалац-еманципатор јасно маркира потребу француског и европског човека да свој цивилни и политички активизам подигне на потребан ниво који ће му омогућити ефикасно супростављање ропству у које је постепено западао. Стога Живен отвара расправу о горућим питањима света у којем живимо и изоштрава нашу перцепцију на његове негативне билансе. Већ на самом почетку књиге проблематизује илузију наводне европске слободе, и сугерише какав би требао да буде нови пут европске еманципације, а онда наговештава да је све више пукотина у америчкој хиперсили и да се САД налазе у фази опадања своје моћи као реалној шанси за ослобођење. Затим анализира све већу моћ новца, и његов малигни утицај на живот нација и грађана, корупцију као системски облик управљања светом и посвемашну контаминацију социјалних односа генерисану пауперизацијом средњих слојева.

Анализом еколошких тема, проблема исхране сиромашних нација и све безочнијом политиком наказних корпорацијских елита запада Живен започиње

средишњи део књиге, затим истиче потребе свеукупне емаципације нације као политичке заједнице слободних грађана, обнову њених базичних вредности и идентитета. Захтева и поновну ресуверенизацију националне државе као историјски доказаног модела у коме је једино могуће градити демократски поредак власти и обезбедити јавни интерес грађана. На глобалном плану он се залаже за поштовање вредносних разлика и на њима изграђеном богатству културно-цивилизацијских модела, те потреби културне обнове као услова слободе човека. Уз све то истиче и потребе истинског образовања, дисперзију и дифузију знања на шире културне слојеве друштва, повратак базично добрим моделима образовања у Европи, и искорењивању америчког модела дебилизације популуса кроз систем који образовање претвара у обичну пропаганду владајућих олош елита глобализације. Живен врло експлицитно говори о потреби француске нације да се припрема за одбрану своје земље и својих националних вредности како од све чешћих класичних претњи оружаним сукобом још и више од облика вођења специјалног рата који се одвија кроз мрежне облике паметне моћи, те да на прави начин предузме све што је потребно да се ефикасно супростави потенцијалним опасностима, како на националном тако и на европском плану.

Он врши интензиван процес оспоравања митова тзв. слободног тржишта и наводних тржишних законитости као манипулативне фасаде иза које се деценијама у назад скривају процеси интензивне пљачке држава и грађана кроз алокацију економских вредности и ресурса у руке богатих. Залаже се за повратак на *национални капитализам* који би штитио *економски суверенитет нације* али и самог грађанина окованог невидљивим ланцима финансијског и економског ропства. Ерве Живен једно од завршних поглавља књиге посвећује злоупотребама правног система и закона које иду против слободе и права грађана, а све у корист вазалних олош елита које су будући без изворног политичког легитимитета а за мало сопствене користи продале националну сувереност глобалистима, притом урушавајући у својим државама базични корпус људских права и слобода. Ерве Живен настоји да објасни да живимо у виртуелној стварности без *комуникационе суверености* и контроле, у атомизованом свету отуђених индивидуа, којима је одузета персоналност и које су будући изложене дугим и интензивним процесима обесмишљавања властитих егзистенција претворене у серијалне јединке. Тако изманипулисана и дехуманизована индивидуе постале су обичан људски ресурс погодан за даљу експлоатацију, манипулацију и деперсонализацију.

Посебно поглавље у завршном делу књиге аутор је посветио методама посвемашне експлоатације и пљачке читавих нација и региона из репертоара *геополитике сиромаштва*. Злоћудном деловању бројне армије тзв. убица економија као инструмената глобалног капитала, оспоравању привредног раста и гурању у сиромаштво националних економија као и све интензивнијег продубљивања економског јаза између богатих и сиромашних. Наказној слици света која је настала као консекветна последица деловања патолошких глобализацијских елита незаситих моћи и богатства. На крају, своју значајну књигу Ерве Живен завршава истицањем потребе за обнову историјског памћења и новог

интелигентног читања историје као чинова ативне борбе против накардног ревизионизма. На самом крају, у тону личног обраћања француској нацији Ерве Живен шаље отрежњујућу и активациону поруку да је „**независност дошла на дневни ред**”! Он се обраћа свом великом народу који је у модерној политичкој историји Европе више пута у последња два века знао да понесе барјак слободе и да највеће доприносе истинској људској еманципацији. Уз потпуно јасну констатацију да то више није само француско национално питање, већ европско и светско.